

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3277/2024
11.06.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић, Радославе Мађаров, Јасмине Симовић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Саша Радосављевић адвокат из ..., против туженог Удружења осигуравача Србије п.у. Београд, са седиштем у Београду, чији је пуномоћник Далибор Манић адвокат из ..., ради поништаја анекса уговора о раду и накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5042/23 од 22.03.2024. године, на седници одржаној 11.06.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА се одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5042/23 од 22.03.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ се као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5042/23 од 22.03.2024. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 5042/23 од 22.03.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Трећег основног суда у Београду П1 1357/21 од 22.05.2023. године којом је усвојен тужбени захтев и поништен анекс уговора о раду бр. ... од 17.11.2015. године (став први изреке), обавезан тужени да исплати тужиоцу разлику између зараде исплаћене по основу анекса уговора о раду бр. ... од 17.11.2015. године и зараде коју је тужени требало да му исплати по основу уговора о раду бр. ... од 23.10.2014. године, у појединачно опредељеним месечним износима са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате (став други изреке) и да на износе досуђене ставом другим изреке за тужиоца обрачуна и уплати доприносе за обавезно социјално осигурање и то за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање, за здравствено осигурање Републичком фонду за здравствено осигурање и за осигурање за случај незапослености Националној служби за запошљавање (став трећи изреке), као и да му накнади трошкове парничног поступка од 137.300,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате (став четврти изреке). Ставом другим изреке, одбијени су захтеви тужиоца и туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Посебна ревизија је, према одредбама члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23; у даљем тексту: ЗПП) у вези с одредбом члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 10/23), изузетно правно средство које се, због погрешне примене материјалног права, може изјавити против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, о коме одлучује Врховни суд, ценећи да ли постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права.

Предмет тражене правне заштите је оцена законитости анекса уговора о раду закљученог између парничних странака којим је, између осталог, смањена основна зарада тужиоца и накнада штете. Одлука која се ревизијом побија почива на уједначеном тумачењу и примени права и у складу је са судском праксом у чињенично и правно истоврсним споровима, у којима се примењују одредбе чл. 171. и 172. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05 95/18). Према оцени нижестепених судова оспорени анекс је незаконит јер у обавештењу о понуди за закључење анекса уговора о раду нису наведене чињенице које се тичу потреба процеса и организације туженог као послодавца, односно нису наведени конкретни разлози који су условили потребу закључења анекса којим је тужиоцу смањена основна зарада, сагласно члану 172. став 1. Закона о раду. Ревизијом туженог не указује се на другачије одлуке судова донете у предметима са истим правним основом и чињеничним стањем као у овом предмету, у смислу потребе уједначавања судске праксе. Осим тога, ревизија је усмерена на разрешење чињеничног питања конкретног спора, а погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање није разлог због којег посебна ревизија може да се изјави. Такође, ревизијом се указује на битне повреде одредаба парничног поступка, што не представља разлог за примену института изузетне дозвољености ревизије, на основу одредбе члана 404. став 1. ЗПП. Институт изузетне дозвољености ревизије предвиђен је искључиво за питања из домена примене материјалног права, и то под условима који су законом изричито прописани.

Из изнетих разлога на основу члана 404. став 2. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према одредби члана 441. ЗПП ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Ван ових радних спорова ревизија није дозвољена, осим у случају када се тужба односи на новчано потраживање, у ком случају се за дозвољеност ревизије, сагласно одредби члана 436. ЗПП, сходно примењују исти услови као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање (члан 403. став 3. ЗПП).

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари (за поништај анекса и накнаду штете) поднета је 22.12.2015. године, када је средњи курс евра износио 121,6628 динара, а вредност предмета спора побијаног дела износи 448.706,76 динара (3.688 евра).

Имајући у виду да се тужбени захтев не односи на заснивање, постојање или престанак радног односа, а да вредност новчаног потраживања побијеног дела правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена, па је применом члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић